

НАШЕ ЖИТТЯ

ГАЗЕТА ЗАСНОВАНА
В ЛИПНІ 1967 РОКУ

ОРГАН ЦЕНТРАЛЬНОГО ПРАВЛІННЯ
УКРАЇНСЬКОГО ТОВАРИСТВА ГЛУХИХ

ВИХОДИТЬ
ЩОСубОТИ

№ 27 (823) | Субота, 2 липня 1983 року

| Ціна 2 коп.

У ПРЕЗИДІЇ ЦП УТОГ

ЗБІЛЬШУВАТИ ВИПУСК ТОВАРІВ НАРОДНОГО СПОЖИВАННЯ

Президія Центрального правління Українського товариства глухих прийняла постанову «Про додаткові заходи по поліпшенню забезпечення населення товарами народного споживання у 1983—1985 роках». З початку одинадцятирічної п'ятирічки, зазначається у постанові, виробництво товарів народного споживання збільшилося на 4,9 процента. З виробництва знято застарілі моделі одягу, меблів, вироби текстильної галантереї і замість них освоєно випуск товарів, що відповідають вимогам споживачів.

Однак, підприємства і об'єднання Товариства ще повільно перебудовують роботу в світлі вимог партії і уряду. На Ворошиловградському і Полтавському УВП-2 не налагоджено випуск товарів народного споживання. За січень-травень 1983 року Ужгородський УВП-1 не виконало план виробництва і поставки меблів у торгову мережу на 31 тисячу карбованців.

Технічні служби підприємств недостатньо контролюють якість вироблених товарів. З 30 рекламцій, одержаних в 1982 році, значна частина припадає на підприємства, що випускають товари народного споживання — Ужгородський № 1 Дрогобицьке, Комунарське, Ровенське та інші УВП. З семи рекламцій, що надійшли в 1983 році, по дві надійшло на Івано-Франківське та Комунарське УВП. Ці недоробки пояснюються тим, що керівники підприємств і об'єднань не завжди проявляють належну наполегливість в роз'язанні завдань, зв'язаних зі збільшенням випуску і підвищенням якості товарів для населення, не здійснюють належного контролю за виконанням встановлених завдань.

Підприємствам і об'єднанням встановлено завдання по додатковому випуску товарів народного споживання за рахунок внутрішніх резервів сировини і матеріалів у роздрібних цінах на 1 мільйон 15 тисяч карбованців.

Керівників підприємств і об'єднань зобов'язано погодити з торговельними організаціями асортимент товарів, що підлягають додатковому виробництву і поставці на ринку; встановити постійний контроль за виконанням завдань, передбачених даною постановою.

П'ЯТИРІЧКА: РІК ТРЕТІЙ З ПОВНОЮ ВІДДАЧЕЮ

Крутильно-мотальний цех Чернівецького УВП один з найбільших на підприємстві. Трудиться тут понад 100 чоловік. Розмірний гул машин, зосередженість робітників, відсутність метушні, словом, діловий ритм виробничого підрозділу.

— Колектив у нас зружаний, — розповідає начальник цеху Анатолій Васильович Бондар. — Працюємо без відстаючих, високоякісно. Всі виробничники виконують денні норми, соціалістичні зобов'язання.

У першому кварталі нинішнього року, наприклад, трудівники цеху двічі виробляли першість у соціалістичному змаганні.

Успіхові значною мірою завдячують тут старшому майстрові Ользі Василівні Процьковій, передовим робітницям, ветеранам.

Молода робітниця старано навчалася професії, уважно прислухалася до поради майстрів, досвідчених швачок, які з материнською любов'ю і турботою ставилися до Ніни, прагнучи якнайшвидше зробити її повноправним членом колективу.

Минав час. Потроху приходила майстерність. Невдовзі Ніна Михайлівна Рева стала передовою висококваліфікованою робітницею.

— Слід відзначити, — продовжує Анатолій Васильович, — працю тих виробничниць, які досягли найкращих результатів. Це — Марія Василівна Галушинська, Єлизавета Григорівна Малай-Лотоцька, Параска Іванівна Степанюк, Надія Дмитрівна Купрієвська. Вони оволоділи кількома професіями і є добрим прикладом для інших, допомагають новачкам оволодівати виробничою працею.

— А з чого ж береться економія прядива? — цікавиться у начальника цеху. — Адже ви лише перемотуєте її.

— За інсуючими нормативами, — пояснює А. В. Бондар, — при перемотуванні і зкручуванні прядива допускається певний процент відходів. — Ми ж значно скоротили втрати. Заоща-

жуємо також чимало інших матеріалів, електроенергії. Для заохочення застосуємо моральні та матеріальні стимули.

Під час обідньої перерви зустрівся з передовими виробничниками. На запитання, що ж допомагає досягати високих показників, почув: «Секретів ніяких немає. Сумлінне ставлення до своїх обов'язків, добре знання технології, досконале володіння технікою, максимальне використання робочого часу, дотримання трудової дисципліни».

Г. ВЛАСОВ.

На знімку: (зліва направо) мотальниця Є. Г. Малай-Лотоцька, старший майстер цеху О. В. Процькова, мотальниця М. В. Галушинська.

Фото О. СТЕПАНЮКА.

З ВИПЕРЕДЖЕННЯМ ЧАСУ

Двадцять два роки минуло відтоді, як керівники Павлоградського міжрайвідділу УТОГ допомогли позбавленій слуху дівчинці стати на ноги. Привезли її з хутора Васюково Петропавлівського району у місто Павлоград, влаштували ученицею на швейну фабрику. Спершу важко було. Адже Ніна одночасно вчилася в спецкласі школи робітничої молоді.

Молода робітниця старано навчалася професії, уважно прислухалася до поради майстрів, досвідчених швачок, які з материнською любов'ю і турботою ставилися до Ніни, прагнучи якнайшвидше зробити її повноправним членом колективу.

...Сім годин ранку. У цеху масового пошиття швейної фабрики пошавлення. Швачки поспішають на свої робочі місця. Розпочинається зміна. Голка швейної машинки, за якою працює ударниця комуністичної праці Ніна Михайлівна Рева, немов телеграф, вибиває пошиту рівну строчку. Вправні руки рухаються впевнено і швидко. Ніна Михайлівна — моторна, веселою вдачею жінка — зараз вся заглиблена у роботу, що так і кипить в її руках. Відчувається, що Н. Рева знає ціну кожній хвилині, вміє організувати процес так, щоб перевиконати своє особисте завдання. Виготовлена нею продукція тільки доброї якості, тому й трудиться Н. Рева з особистим клеймом.

Своєю чесною працею, свідомим ставленням до робітничого обов'язку передо-

ва робітниця завоювала любов і пошану колективу фабрики. Досконало оволоділа кількома суміжними професіями. Протягом кількох останніх років веде перед у соціалістичному змаганні, виконуючи змінні норми на 130—140 процентів. Її прайло: сьогодні працювати краще, ніж учора, а завтра — краще, ніж сьогодні.

Свою особисту виробничу програму серцевинного року одинадцятиріччя Н. М. Рева виконала до 50-річчя УТОГ і нині працює в рахунок січня 1984 року. А нещодавно, зваживши свої можливості, Ніна Михайлівна переглянула свої соціалістичні зобов'язання і дала слово виконати одинадцятиріччю за чотири роки.

З. ІВАНЕНКО.

Дніпропетровська область.

МОБІЛІЗУЮЧА ПРОГРАМА ДІЙ

У трудових колективах республіки йде живе, заінтересоване обговорення матеріалів Пленуму ЦК КПСР, присвяченого актуальним питанням ідеологічної, масово-політичної роботи партії, і восьмої сесії Верховної Ради СРСР. Радянські люди намічають конкретні заходи по реалізації поставлених завдань.

ЗАВДАННЯ ВИЗНАЧЕНО

На Артемівському УВП розгорнулось вивчення матеріалів червневого (1983 р.) Пленуму ЦК КПСР, промови на ньому товариша Ю. В. Андропова, а також матеріалів восьмої сесії Верховної Ради СРСР. Цю роботу проводять добре підготовлені комуністи І. Т. Жевага, Н. Я. Рекуненко, Г. А. Дмитрієнко та інші. Трудівники УВП з великою ува-

гою слухають виступи лекторів і агітаторів про міжнародне становище, а також на ряд інших тем. На підприємстві є красиві оформлені Червоний куточок. Стенди, плакати, газети яскраво розповідають про хід соціалістичного змагання, про завдання, які потрібно вирішити в світлі вимог Пленуму ЦК КПСР.

З. СЕЛЕЗНЬОВ.

Донецька область.

ВИХОВУВАТИ У ПРАЦІ

Як і всі радянські люди, члени УТОГ Павлоградщини гаряче схвалюють рішення червневого (1983 р.) Пленуму ЦК КПСР, що справили велике враження на кожного трудівника нашої країни. З великим інтересом вони сприйняли промову на Пленумі Генерального секретаря ЦК КПСР Ю. В. Андропова, висунуті і всебічно обгрунтовані конкретні завдання перед нашим суспільством в справі комуністичного будівництва.

Як зазначалося на Пленумі, потрібно, передусім, навести повний порядок у тому, що в нас є. Вагомий внесок належить здійснити радянській школі, адже сьогоднішні учні — це завтрашні трудівники і господарі на колгоспних ланах та фермах, на заводах і фабриках. Отож, кому як не нам піклуватися про молоді покоління.

Сьогодні в центрі уваги наших людей — актуальні питання масово-політичної

І. ЗІНЧЕНКО.

Дніпропетровська область.

ПО МІСТАХ РАДЯНСЬКОЇ УКРАЇНИ НА ЛЕГЕНДАРНОМУ ПЛАЦДАРМІ

На легендарному Каховському плацдармі, де героїка революції і громадянської війни міцним сплавом з'єдналася з трудовим героїзмом хліборобів і меліораторів, річковиків і машинобудівників, виростило нове місто. Указом Президії Верховної Ради УРСР йому присвоєно ім'я Таврійськ.

Стоїть він на березі Каховського водоймища, між Каховкою і Новою Каховкою, біля початку могутньої штучної ріки — магістрального Північно-Кримського каналу. Тут — перехрестя залізничних, водних і шосейних шляхів півдня України. Це й визначило провідні професії юного міста.

Залізничники тутешнього, одного з найбільших у республіці рефрижераторного депо поставляють продукти харчування в найвіддаленіші куточки нашої Батьківщини. Тисячі тонн вантажів переробляє найбільш нижній на Каховському водоймищі вантажний порт. Вагомі трудові успіхи у колективів залізничної станції, локомотивного депо, ряду великих автопідприємств. Чимало таврійців працює на заводі залізобетонних конструкцій, м'ясокомбінаті, комбінаті хлібопродуктів, у будівельних організаціях.

Помітний вклад вносить Таврійськ у виконання Продовольчої програми краї-

ни. Робітничі колективи розташованих тут управлінь експлуатації Північно-Кримського каналу і Богданівської зрошувальної системи цього року майже на місяць раніше строку підготували всі гідротехнічні споруди до пуску води в посушливі степи Херсонської і Кримської областей. Сотні тисяч гектарів землі своєчасно напоєні життєдайною вологою.

У Таврійськ хороші перспективи. Тут споруджується великий домобудівний комбінат — створюється потужна база сільського будівництва. Будуватимуться також комбикормовий завод, у два рази розширюються потужності м'ясокомбінату.

У ці дні таврійці святкують новосілля в багатоквартирних будинках. У молодому місті середній вік новосельців — двадцять п'ять років. Для наймолодших городян тут збудовано п'ять дитячих дошкільних закладів, три школи. В місті відкрито два будинки побутових послуг, будинок культури, кінотеатр, кілька бібліотек, медичні заклади. У новому будинку незабаром відсвяткує новосілля Таврійська міська Рада народних депутатів. Місто росте, впевнено дивиться в майбутнє.

Л. ГРИДІН.

м. Таврійськ
Херсонської області.

КОЛЕКТИВ СТАВ ЗГУРТОВАНИШИМ

Одним з перших на нову форму організації праці на Чернігівському УВП перейшов колектив закрийної дільниці, який очолює М. В. Ментій. Відразу ж тут створили раду бригади до складу якої ввійшло п'ять її авторитетних виробників. Вони і взяли на себе безпосереднє керівництво колективом.

У бригаді трудяться 17 нечутих досвідчених робітників за плечима яких понад 10 років праці на УВП. Плинність кадрів тут практично зведена до нуля.

— Хоча був у нас такий випадок, — пригадує заступник директора підприємства з виховної роботи М. М. Левченко. — Різальник Григорій Марусик вирішив якось перейти на інший завод. Попрацював там буквально кілька місяців — і повернувся назад.

Всі трудівники бригади досконало опанували такі професії, як різальник та різальник-настиляльник тканин, номерувальник, крейдувальник.

— Звичайно, при бригадній формі організації праці такий захід просто необхідний, — говорить майстер дільниці Л. О. Ментій. — Адже вихід продукції нам зараховують за кінцевий результат праці. Коли в когось виходить затримка, товаріші обов'язково приходять на підмогу.

Однак, оплата праці в бригаді залишилася, відповідно, як було і до цього. А ось премію стали розподіляти із застосуванням коефіцієнта трудової участі. Рада бригади на своєму засіданні завжди ретельно аналізує внесок кожного у загальну справу.

За виконання суміжних операцій (при одночасному виконанні свого виробничо-

го завдання), за вищі у порівнянні з іншими членами бригади якісні показники, за навчання молодих виробників, коефіцієнт, як правило, підвищується. За будь-які запізнення, за порушення технологічної дисципліни і техніки безпеки — знижується. А при невиконанні норми ні про яку премію не може бути й мови.

Так, наприклад, за порушення трудової дисципліни у квітні повністю позбавили преміальної оплати за місяць різальника тжання Василя Нечая, а за низьку якість продукції Володимиру Борисенку та Павлу Ващенко знижено її на 10 процентів. У той же час рада бригади відзначила і сумлінність Григорія Биковця та Григорія Марусика: премію їм вирішено підвищити на 5 процентів.

Але повернемося до вчинку Василя Нечая. Майстер дільниці Л. О. Ментій розповідає:

— Відразу ж того дня, коли трапилося запізнення, зібрали загальні збори бригади, де гостро засудили ганебну поведінку робітника. Він дав слово, що більше так не повториться. Та як би там не було, кожен член бригади вже знав; колектив хоч і братиме участь у підбитті підсумків змагання за минулий місяць, однак, в число переможців не ввійде. Один чоловік зв'язався з товаришем, який працює в бригаді, і просить про це поговорити з ним. І ще сказав: повториться таке, вдруге будемо просити адміністрацію, щоб перевели на нижче оплачувану роботу.

Великі права має бригада. Вона може частково або повністю позбавити винагороди за підсумками роботи

року, місяця, перенести відпустку на більш пізній строк тощо.

Взагалі ж, колектив, про який ми розповідаємо, працює ритмічно, високопродуктивно. Попереду, як завжди, досвідчені виробники Григорій Марусик, Ганна Штиль, Філя Скрипак та інші. Всі вони — спеціалісти 3—4 розрядів. Це дає їм змогу виконувати норми виробітку на 150—170 процентів.

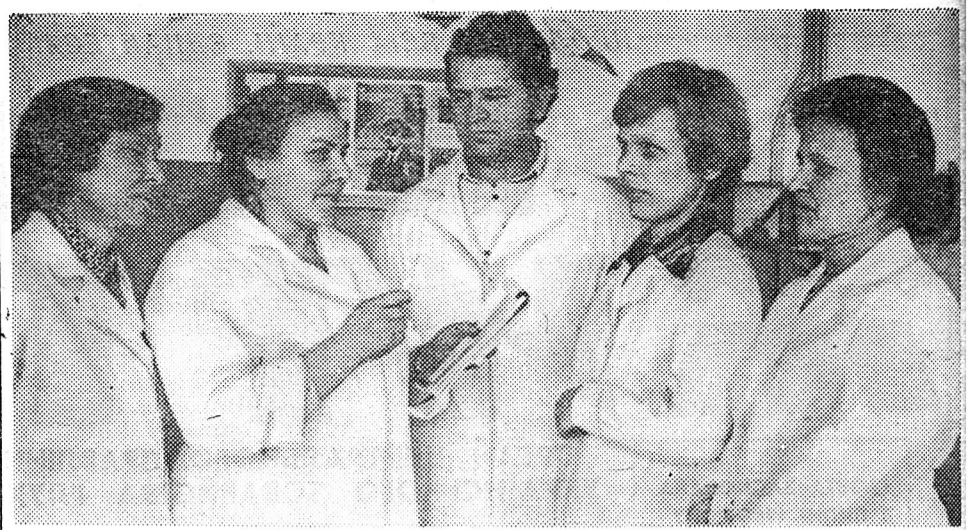
А ще в колективі дорожать кожною хвилиною робочого часу. Під час переміни простой практично не буває — попередня зміна зроби́ть усе, щоб друга відразу включалася в роботу.

Дбають у бригаді і про економію матеріалів. Різальники та настиляльники тканин протягом місяця економлять стільки тканини, з якої можна пошити додатково 100—120 пар рукавиць.

Марія Рева та Валентина Тимошенко надовго запам'ятають той день: букети живих квітів, скромні подарунки друзів, побажання довгих років життя і міцного здоров'я. Так урочисто і з деяким сумом проводжали їх на заслужений відпочинок. День народження будь-кого з членів бригади — також спільне свято для всіх. У літню пору майже весь чоловічий «загін» на чолі з майстром вирушає на рибалку до Десни.

Багаття, свіжа юшка, радість спілкування один з одним і природою — роблять одну корисну справу: згуртовують колектив, він стає ще більш дружним.

В. ГАЙДУК,
спецкор «Нашого життя».

Бригадир слюсарно-складальної дільниці Запорізького УВП Л. С. Станкевич доводить до відома членів колективу обсяг змінного завдання.
На знімку: (зліва направо) Л. А. Замула, Л. С. Станкевич, О. А. Дембіцький, М. Ф. Ситник, Т. В. Котенко.
Фото І. ХАРКІВСЬКОГО.

КЛУБ — ЦЕНТР ІДЕОЛОГІЧНОЇ РОБОТИ
СПІЛЬНО З АКТИВОМ

Використовуючи різноманітні форми і засоби масово-політичної роботи, Павлоградський будинок культури УТОГ спільно з активом мобілізує нечутих трудівників на успішне виконання Продовольчої програми.

Згідно з комплексним планом соціально-культурних заходів, вже проведено цикл лекцій і доповідей на тему: «Продовольча програма — справа всенародна». Відбулися також групові та індивідуальні бесіди з трудівниками сільського господарства. До відома колгоспників доведено, що в разі перевиконання планових завдань по задачі держави сільгоспродуктів, вироблених у своєму особистому підсобному господарстві, вони будуть додатково одержувати наприкінці року фураж для домашньої

худоби. За домовленістю з правліннями колгоспів, той, хто бере на відгодівлю худобу, птицю, кролів, зможе використовувати колгоспні пасовища, матиме інші пільги.

Результати агітаційної, добре поставленої роз'яснювальної роботи, очевидні. Так, наприклад, П. І. Денисенко, який трудиться в колгоспі «Родина», річний план продажу молока у кількості 500 кілограмів уже виконав, а до кінця року дав слово доставити його до 1500 кілограмів. Також виконав свій річний план продажу державі молочних продуктів пенсіонер, колишній трудівник колгоспу «Росія» І. І. Білецький, слюсар Ф. Т. Черевань з села Слоб'янка, котрий працює в колгоспі «Радянська Україна» і багато інших.

Систематично в осінньо-

зимовий період трудівники села здають державі яйця, але в цій справі ще є серйозні упущення. На їх усунення й зосереджують свої зусилля активісти культзакладу, які проводять агітаційну роботу на селі.

На порядку денному загальних зборів, що їх регулярно проводить Павлоградський міжрайвідділ УТОГ у первинних організаціях, як правило, стоїть питання, присвячене заходам, спрямованим на успішне розв'язання завдань Продовольчої програми. Предметно, по-діловому обговорювалися ці заходи у первинних організаціях Петропавлівського, Межівського районів.

С. ЗАБІРА,
голова Павлоградського міжрайвідділу УТОГ.
Дніпропетровська область.

За успіхи

Мабуть кожний погодиться з тим, що служба побуту повинна не тільки виконати замовлення в строк, але й подбати про його якість, словом, принести своєю роботою людям задоволення. Про це необхідно пам'ятати кожному працівнику сфери побуту. Саме так і поступають у своїй повсякденній діяльності члени нашого Товариства Валентина Потапова і Світлана, котрі працюють на Ялтінській фабриці індпошиття і ремонту одягу.

За сумлінну, бездоганну роботу обидві трудівниці удостоєні звання «Майстер першого класу». Висока кваліфікація, чималий практич-

Сумлінною і працьовитою називають на Одеському виробничому об'єднанні «Зонт» швачку-мотористку О. О. Федорову.
Змінні завдання нечутича трудівниці виконує на 125 процентів.
Фото І. МІНДЕЛЯ.

ДИСЦИПЛІНА — ТВОЯ РОБІТНИЧА СОВІСТЬ

У СУБОТНІЙ електриці мені пощастило: на великій станції людей з вагону вийшло чимало, і я відразу ж помітив двох знайомих дівчат. Вони пересіли на вільну лаву, якраз навпроти мене. Іхати стало веселіше, і ми розговорились. Вже через кілька хвилин я знав, що дівчата недавно закінчили спецшколу-інтернат, отож, мені було цікаво довідатися, як склалися їхні подальше самотійне життя. І раптом почув:

— Погано!

Виявилось, що подружки влаштувалися на фабрику ученицями, поселили їх в одну кімнату гуртожитку. Спочатку ніби все було гаразд: одержували 45 карбованців учнівських і стільки ж доплачували заробітку. Разом — 90: повинно б вистачити. Тим більше, що й батьки не забули за своїх доньок: підкидали продуктів харчування, грошей на одяг тощо.

Та ось учнівство закінчилося, стали дівчата працювати самостійно. Одержали 40 карбованців авансу, а в день зарплати їм видали ще по... п'ять карбованців! Чи не замало?

Звичайно, я також був здивований, бо чув, що на фабриці заробляють по 130—140 і більше карбованців. В чому ж річ?

Дівчата пояснили: норми високі.

А ще через хвилину — пішло-поїхало: і керівники погані, і розподіл роботи ведеться нечесно. З усіх сил, мовляв, стараються, а норми виконують лише на 50—60 процентів.

Подумав: чого не буває.

Досвіду, може, і вміння бракує. Але щоб так ставитись до молодих робітників! Це вже занадто!

Дівчата ж сказали, що хочуть розраховатися і йти на інше підприємство.

У понеділок я прийшов у відділ кадрів швейної фабрики, де мені вписали перепустку і провели в цех, в якому трудяться знайомі мені дівчата.

— Віра? — перепитала

— Обманюють. У нас — краща комсомольсько-молодіжна бригада, — і показала на подруж. — Іро, скільки ти одержуєш грошей? — запитала одну з дівчат.

— 140 карбованців.

— Так у чому ж річ?

— Гав звикли ловити, та ще на батьківську допомогу надіються. А треба значно серйозніше ставитись до праці. Вони у нас неначе принцеси: то у них дуже

нули плечима. Ні, дівчатам не «підсовують» погану роботу. На тій же операції поруч трудилися їхні подружки. Справа була в них самих. Їх вчили, їм вірили, включивши до складу комсомольсько-молодіжної бригади. А вони підвели. Замість співдружності — скарги та сльози, прогули, лінощі. Справжній тобі принцесі на конвейері!

Вже дома замислився; лише два місяці «трудилася» на іншому підприємстві Ріта Х. і розраховувалася — зібралася в Іркутськ, щоб там заробити надбавку до пенсії більше. Прийшла в облвідділ мати глухого хлопця — просить допомогти знайти сину легшу роботу — той у 18 років поїхав на Північ у гонитві за довгим карбованцем. Захворів...

Тепер ось вони — якомога менше дати, а більше взяти. І така впевненість, що ми повинні, навіть зобов'язані їм допомогти!

Не називаю прізвищ цих людей. Це не головне. Важливіше інше: звідки в окремих юнаків та дівчат таке ставлення до життя, праці?

Коли і де трапилося збочення у вихованні? А, може, зайва «опіка» позначилася на виявлених рисах характеру молодих людей, про яких ми сьогодні вели мову?

В рішеннях листопадового (1982 р.) Пленуму ЦК КПРС з усією гостротою постало питання про трудову дисципліну, відповідальність кожного за доручену справу. Як не вистачає державного ставлення до праці Вірі і Ганні, тим, хто чекає від життя в першу чергу благ для себе, і нічого не прагне віддавати людям.

М. НИРОВ,
м. Вінниця.

„ПРИНЦЕСИ“
НА КОНВЕЙЄРІ

мене-начальник цеху, літня, але енергійна жінка. — Її взагалі немає сьогодні на роботі. Майстер дзвонила в гуртожиток, сказали, що не повернулася з села. А Ганна є, але, бачите, — вона показала на осиротіле місце за конвейєром, — пішла в медпункт, скаржиться, що голова болить.

З-під червоних, голубих і синіх косинок з цікавістю дивились на мене 20 пар дівочих очей. Всі вони працюють старанно, ними задоволені в колективі.

Я ж розповів начальнику про скарги своїх знайомих: може, рано було їх переводити на відрядну оплату праці?

— Я вам бригадира покличу, — замість відповіді сказала господарка цеху. — Юлія Володимирівна краще знає...

Бригадиром виявилася дівчина на вигляд трохи старша за Віру і Ганну. Довідавшись, чому я цікавився робітницями, мовила:

часто голова болить, то ще перерви немає, а вони вже фарбуються, палять цигарки...

До нас підійшла змінний майстер Лідія Василівна, зітхнула, почувши нашу розмову.

— Кращі майстрині вчили дівчат професії, щедро ділилися набутим досвідом.

У цей час із медпункту повернулася Ганна.

— Захворіла? — поцікавився я.

— Голова щось розболілася, а лікар не вірить.

— А подруга де?

— Віра на весіллі гуляла... Як їй працювати?

Я пильно подивився дівчині в очі: про роботу вона говорила як про щось другорядне.

— Ви, Ганно, не дитина. І знаєте, що до роботи треба ставитися сумлінно, чесно.

— А я так не можу працювати, як усі. Пальці болять.

Майстер і бригадир сте-

ЇХ ЖИТТЯ — ДОРОГОВКАЗ ДЛЯ ЮНИХ

Олексій Родіонович Якубенко у роки своєї юності, будучи комсомольцем, багато сил і енергії віддав боротьбі за ліквідацію неписьменності серед членів УТОГ на селі. Куркулі, як тільки могли, шкодили молодим організаторам Радянської влади. Ні холод, ні голод, ні злидні, ні погрози контрреволюції не могли втримати Олексія вдома, змусити припинити громадську діяльність. Не зломил волю комсомольця і тяжка хвороба, внаслідок якої він втратив слух.

Олексій вирішив учитися. Спочатку він закінчив ремісниче училище, потім — технікум. З тієї пори жодного разу не виникло у Якубенка думка, чи не змінити свою професію конструктора.

Вже 35 років віддав своїй улюбленій справі. Його пенсійний вік — не перешкода завжди бути разом з колективом: чи то на суботнику, чи то у конструкторському бюро, або ж на колгоспному полі.

Багато випробувань випало і на долю вірної подруги Олексія Родіоновича, його дружини Софії Мойсейівни.

1926 рік. У рідному селі Краснополлі сваволять куркульські недобитки. Комсомольці сміливо ведуть з ними боротьбу. Одного разу Софія теж намагалася піти на бойову операцію, але секретар комітету комсомолу заборонив їй. Тоді сміливо піонерка потай прокравася услід за загномом. Замість зброї приховала палицю. Зі свого укриття спостерігала сутичку. Аж ось один з бандитів прицілився у комсомольського ватажка. Страх за життя товариша спонукав Софію вископити з-за кушів і постріл прийняти на себе. На щастя рана виявилася не тяжкою. А в 1927 році мужню дівчину приймають до комсомолу. І знову лихо спіткало її: на той час Софія захворіла на черевний тиф. Зусилля лікарів не змогли повернути їй втраченого слуху. Однак дівчина знаходить в собі сили, щоб продовжувати жити повнокровним життям. Вона, не шкодуючи себе, працює, вчиться у технікумі. Тут вона стрілася з Олексієм.

Відтоді вони йдуть однією дорогою...

З перших днів, з часу приїзду в наше місто Шостку, Софія Мойсейівна розгорнула велику громадську роботу. Вона — перший голова міжрайвідділу. Багато їздить по селах, вишукує знедолених нечуючих дітей, займається трудовлаштуванням глухих. У домі Якубенків завжди було велелюдно і раніше, і зараз. Серед гостей — в основному члени УТОГ. Олексій Родіонович читає їм газети, журнали, проводить бесіди на різноманітні теми. Тут люблять грати в шахи, неквапливо обговорювати новини. А Софія Мойсейівна навчає дівчат рукоділля.

В атмосфері дружби, взаємодопомоги, товарищеского виховування і діти подружжя Якубенків. А їх — четверо. Щодня всі, як один, разом виходять на роботу. І прагнуть вони йти у житті шляхом, прокладеним прикладом своїх батьків.

А. БРИВКО,
перекладач
Шосткинського клубу
глухих.
Сумська область.

ВЕЛИКИЙ життєвий і трудовий шлях пройшов Петро Опанасович Іщенко — трудівник Полтавського УВП-2. Ще малою дитиною після тяжкої хвороби втратив він слух. Лікарям не вдалося повернути хлопчику світ звуків, однак юнак закінчив спеціально-інтернат, здобув декілька виробничих професій — слюсаря, токаря, теслі та інші.

Після війни Петро Опанасович пішов працювати в один з колгоспів Решетилівського району. А з 1946 року і по сьогоднішній день трудиться на Полтавському учбово-виробничому підприємстві № 2.

Працюючи робітником, він постійно вдосконалював свою виробничу майстерність. Завдяки наполегливості, потягу до знань П. О. Іщенко став старшим май-

ПОДАРОВАНО ПІСНЮ

стром навчального цеху. Саме тут і розкрився його здібності — керівника, педагога, наставника. За трудову діяльність Петро Опанасович нагороджений двома урядовими нагородами, багатьма почесними грамотами. Йому присвоєно звання «Ударник комуністичної праці».

Однак життя знатного працюючого не замикається лише в стінах цеху. Він бере активну участь у художній самодіяльності, працює на громадських засадах інструктором фізичної культури і спорту при Будинку культури УТОГ. За останні роки трудівник виховав цілу плеяду спортсменів, крім того вдосконалив і свою майстерність — став приз-

ром України з багатоборства ГПО.

Про все це йшлося на вечорі-портреті, який нещодавно організували і провели на честь ветерана УТОГ працівники Полтавського обласного будинку культури. Теплими і щирими словами про свого вчителя й наставника поділилися на вечорі колишні його учні, а тепер старанні трудівники М. В. Дигела, М. І. Церковний та інші. Учасники художньої самодіяльності подарували ветерану пісні і танці, жартівливі сценки.

Прийшла привітати Петра Опанасовича і його дочка Світлана, котра ось уже декілька років трудиться поруч з батьком. Вона присвятила йому кілька веселих пісень. І це був її найкращий подарунок.

С. ХРІН,
керівник театру мініатюр
Полтавського обласного
будинку культури.

Вихованню трудівників на Харківському УВП-1 приділяють чимало уваги. Заняття у школах комуністичної праці, політінформації, лекції — все це сприяє зростанню свідомості, громадської активності.

На знімку: дільничний інспектор, старший сержант міліції А. А. Тищенко проводить бесіду з робітниками.

Фото А. МИХАЙЛОВА.

ТЕПЛО СЕРЦЯ — ЛЮДЯМ

Давно хотілося написати про цю жінку. Та все не вистачало слів. А роки, як вода — бігли, бігли... шуміли...

Дівчинці було 12 літ, коли для неї затих світ навколишніх звуків. Але люди не залишили її в біді. Минув деякий час і обласна організація УТОГ допомогла їй влаштуватися на роботу.

З перших днів праці на швейній фабриці, Марія Радомська вже брала активну участь у ліквідації неписьменності, в гуртках художньої самодіяльності.

У 1930 році коло діяльності молоді активістки розширюється і вона працює вчителькою вечірньої школи глухонімих, потім головою міськвідділу УТОГ, директором клубу... Всю свою енергію віддавала Марія Дмитрівна улюбленій справі, людям, котрі не чули. Ветерани Товариства згадують її сьогодні теплими словами — перша їхня наставниця, перший друг і порадник!

У 1944 році М. Д. Радомська повернулася з евакуації у рідний Донецьк і побачила, що клуб у якому

вона працювала, був зруйнований повністю. Стислося її серце, скопчили слези з очей... Не гаючи часу, пішла містом, зробила перепис нечуючих і вже разом з ними взялася за відбудову.

Невдовзі Марію Дмитрівну призначили головою обласного відділу УТОГ. Це при її допомозі в багатьох містах і селах області були створені первинні організації Товариства, відновили свою роботу підприємства, артілі для інвалідів, відкрилися вечірні школи.

Немало добрих справ зробила М. Д. Радомська і для Вінницької обласної організації УТОГ, де з 1952 року працювала на посаді голови обласного відділу. Пішовши на заслужений відпочинок, Марія Дмитрівна переїхала в рідний Донецьк і знову продовжує свою активну діяльність. Нині вона очолює раду пенсіонерів при клубі «Ветеран» Донецького міськвідділу УТОГ.

— Пережили таку війну, відбудували господарство, — розповідає М. Д. Радомська, — то чому б не порадуватись успіхам своїх дітей, внучків, правнуків, котрі живуть щасливо і радісно.

В. СТИХІН,
голова Донецького
міськвідділу УТОГ.

Відчути прекрасне

У Львові відбувся огляд-конкурс на краще виконання віршів нечуючих поетів. В ньому взяли участь представники майже з усіх районів області, а також ветерани праці швейного підприємства «Силует» і компактних груп підприємств обласного центру. Серед них — Л. П. Алфімова, І. І. Богданов, Е. М. Довганюк та інші.

Того вечора на сцені звучала поезія І. Сапожничкова, Б. Комашинського, Н. Новосельної і В. Семенова. Багато учасників прочитали також свої вірші. Цікавим був твір С. Хомчик, котра присвятила його ветерану нашого Товариства М. П. Матульській.

На огляді, крім призів жорі, був затверджений і приз глядача. Володаркою його стала учасниця вечора Е. Мейник.

Перше місце на конкурсі жорі присудило ветерану УТОГ Л. П. Алфімовій (м. Львів), друге і третє завойовували Е. Н. Довганюк (м. Броди) та Я. П. Москаль (м. Львів).

Цей вечір надовго запам'ятується нечуючим трудівникам. Адже він подарував їм ще одну зустріч з прекрасним.

Г. ОЛИНКІВСЬКА,
методист Львівського
обласного будинку
культури.

ХОЧ ЛИСТИ І НЕ НАДРУКОВАНО

У листі до редакції В. К. Крохмалюк з села Дубина Вінницької області скаржився на незадовільну доставку газети «Наше життя».

Як повідомив заступник начальника Могилів-Подільського району зв'язку В. А. Савчук, наведені факти справді мали місце. За невоєчасну доставку газети «Наше життя» і безвідповідальне ставлення до своїх службових обов'язків начальника Гонтьовського відділення зв'язку Г. М. Костюка і листоношу Є. І. Караса позбавлено преміальної оплати за місяць.

Т. Т. Колесник з міста

П'ятихатки Дніпропетровської області написала до «Нашого життя» про недоліки у роботі Тернівського клубу глухих.

Голова Дніпропетровського обласного відділу УТОГ М. Ф. Богдан повідомив редакцію: при перевірці на місці факти, що викладені у листі Т. Т. Колесник, підтвердились. Завідуюча клубом Л. І. Бень і перекладач В. Н. Бойко недбало ставились до виконання своїх службових обов'язків, порушували графік роботи клубу.

Перекладача В. Н. Бойко звільнено з роботи, завідувач клубом УТОГ Л. І. Бень суворо попереджено.

ВІДКРИЛИ СВІТ ШИРОКИЙ

З дитинства полюбила я читання. Книги завжди приносять мені велику радість. Вони — своєрідний компас, дороговказ. Вчать нас любити і ненавидіти, боротися за правду і не згинати перед кривдою, йти до благородної мети, долаючи труднощі.

Книга Миколи Островського «Як гартувалася сталь» навчила мене розуміти класову боротьбу в період громадянської війни, творі Олександра Фадеева «Молода гвардія» дав мені відчуття духовної близькос-

ті з Улею Громовою, Любою Шевцовою та іншими комсомольцями-підпільниками. Коли я читала цей роман, я була певна, що видатний радянський письменник пише про нинішні покоління, про громадянський обов'язок і вірність традиціям.

Я дуже вдячна тим, хто навчив мене розуміти прочитане. Бібліотека завжди залишилась найулюбленішим місцем, де я знаходжу відповіді на багато питань, звідки виношу нові думки, почуття, прагнення. Книга не тільки збагачує мій світ-

огляд, вона активізує в житті, у трудовій діяльності. Хочеться зробити для свого народу, для Батьківщини значно більше, адже за наше щасливе сьогодення віддали своє життя Павка Корчагін, Сергій Тюленін, Ульяна Громова, Олександр Матросов і сотні інших реальних літературних героїв, імена яких ми називаємо з великою шанобою і вдячністю.

Є. ШВИРЛО,
член УТОГ.
м. Олександрія
Кіровоградської області.

ЮНІ ЛІСІВНИКИ

Педагогічний та учнівський колективи Київської спецшколи-інтернату № 9 для слабобачущих дітей вже декілька років шефствують над ділянкою Голосіївського лісництва.

Школярі і вчителі систематично виконують посьляну роботу, доглядаючи ліс і сад, ефективно діє «зелений патруль». А цього року діти попрацювали особливо добре. До речі щі за дня заснування Всесоюзної піонерської організації імені

В. І. Леніна вони обробили понад дві тисячі саджанців ялини. Не стоять осторонь цієї корисної справи і комсомольці. Очоловані групкомсоргом Тетяною Симанчук, вони посадили і доглядали по 80 дерев кожний. Цей трудовий десант старшокласники присвятили 80-річчю II з'їзду РСДРП.

Поки що посаджені школярами ялинки маленькі і тендітні, як і самі діти. Їх треба доглядати якомога краще. І не шкодують сил

і часу хлопчики і дівчата. Ростуть, набираються сил молоді ялинки. Промайне час і вони переселяться на вулиці і у парки нашого міста. А деякі з них, найбільш красиві і ошатні, придуть у наші квартири на передодні нового року. Про це сьогодні піклуються справжні друзі лісу з спецшколи-інтернату для слабобачущих дітей.

У. САВОН,
лісник.
В. ПЛИТА,
вчитель.
м. Київ.

КОЛИ ПОРУЧ ДРУЗИ

здобутки знайомих і дорогих моему серцю людей.

Не знаю, як би я могла існувати в чотирьох стінах, не маючи моральної підтримки з боку своїх товаришів, тим більше, що останнім часом стан мого здоров'я значно погіршився. Хочеться висловити щире вдячність голові Запорізького обласного відділу УТОГ Людмилі Іванівні Фроловій за турбо-

ту і увагу до мене. Правління обласного відділу вже неодноразово надавало мені моральну і матеріальну допомогу. Не залишились осторонь моєї бід активісти обласного відділу В. Н. Вакуленко, З. І. Бічуріна, В. В. Небиліщина, Л. Н. Костенко. Велике їм спасибі.

Неодноразово відвідували мене А. Ф. Іванченко, Є. Н. Стешенко, Є. Є. Мелаш, Во-

ни цікавилися моїм самопочуттям, допомагали у розв'язанні побутових питань.

Вірно народна мудрість каже: «Горе — не біда, коли поруч друзі». І мені пощастило у житті, адже навколо людей, котрим зовсім не байдуже, як складається доля їх товариша. І я вдячна їм за це.

В. ЄРМАКОВА,
інвалід праці.
м. Василівка
Запорізької області.

3 БЛОКНОТА РЕПОРТЕРА НОВОСІЛЛЯ В ЧЕХОВСЬКОМУ БУДИНКУ

Чудовий подарунок одержали шанувальники таланту А. П. Чехова. В Ялтинському будинку-музеї письменника відкрилась нова постійно діюча експозиція, присвячена його життю і творчості.

— Ялтинський період — особливий у біографії Антона Павловича, — говорить заступник директора музею Г. Шалогін. — Тут, на знаменитій Білій дачі, де часто бували Горький, Левітан, Рахманінов, Шаляпін, інші відомі діячі вітчизняної культури і мистецтва, він написав свої останні твори. Наші співробітники приділили багато уваги ретельному вивченню ялтинського оточення Чехова. Це дало можливість, зокрема, помітно розширити уявлення про громадську діяльність Антона Павловича. Документи, записи, фотографії розповідають про його опікування над місцевою гімназією, участь у діяльності комітету по будівництву пансіонату для лікування бідняків.

У ході підготовки виставки було зроблено й несподівані відкриття. Так, почесне місце серед експонатів зайняв робочий стіл, за яким були написані «Дама з собачкою», «Три сестри», «Вишневи сад». В архівах виявлено невідомий раніше чеховський автограф. Це — оголошення про продаж маєтку в Меліхові. Знайдено також першу публікацію оповідання «Архієрей».

Широко представлена в експозиції тема «Ленін і Чехов».

Як відомо, вождем революції високо цинив творчість письменника, часто цитував його в своїх працях.

У роки фашистської окупації в чеховському будинку зберігалося зібрання ленінських творів, яке належало родичам письменника. Один з цих томів у червоній обкладинці демонструється поруч зі змістом дореволюційного журналу «Жизнь», в якому одночасно було вміщено статтю В. І. Леніна «Капіталізм у сільському господарстві» і повість А. П. Чехова «В яру».

В літературну експозицію, яка доповнює меморіальну частину музею, увійшли також розділи, присвячені розв'язкам чеховознавства, зв'язкам автора «Чайки» з театром та інші. Вони допомагають глибше проникнути у внутрішній світ майстра слова.

Щороку будинок-музей А. П. Чехова в Ялті відвідують десятки тисяч радянських людей і гостей з-за рубежу. Тепер тут почато реконструкцію присадибної ділянки. Її мета — відновити склад рослин таким, яким він був за життя господаря будинку. У перспективі намічено відкрити філіали музею в інших ялтинських місцях, зв'язаних з ім'ям великого письменника.

**А. ГРИГОР'ЄВ,
Л. РЯБЧИКОВ.**

Ялта,
Кримська область.

МОНТАЖНИК

Творю свій світ.
Я робітник — поет.
Змах молота
Виважую рукою.
Не сонна тиша
Роздумів предмет —
Вогнями зварок
Зорі наді мною.

Під крилами вітрів
Земля й сеніт.
Пливуть гудки —
Орлина вись над степом.
Пегас мій —

Кран, націлений в сеніт,
А пісня — домна:
Діб вогненний клекіт,
Я день за днем
Вростаю в висоту.
Робота
Злеті нових днів гуртує,
Вірші мої
Про працю і красу
Я не пишу,
А з домною
Будую.

М. НЕСТЕРЕНКО.

НА ДОПОМОГУ СЕРЦЮ

Львів. Науково-виробниче об'єднання радіоелектронної апаратури — головне підприємство в Радянському Союзі, що спеціалізується на створенні приладів для діагностики і терапії захворювань серцево-судинної системи. Тут освоєно серійний випуск портативних дефібриляторів, першу партію яких уже відправлено закладам охорони здоров'я Москви, Мінська і Єревана.

Новий прилад, що його створили конструктори інституту, який входить до складу об'єднання, призначений для лікування, реанімації і терапії серйозних порушень ритму серця. Для ліквідації розрізненого скорочення м'яза використовують сильний електричний імпульс. В результаті відновлюється серцева діяльність. Рятівний «удар» у серце практично не викликає побічних негативних явищ.

Завдяки малим габаритам і вазі, високій надійності в експлуатації елект-

ронний «кардіолог» знайде широке застосування у спеціалізованих машинах швидкої допомоги.

На знімку: новий дефібрилятор Діс-04 демонструє техник Галина Лозинська.

Фото В. ПЕСЛЯКА.

Республіканські змагання школярів

У Донецьку завершилася першість з легкої атлетики серед учнів спецшкіл-інтернатів. В змаганнях взяло участь 19 команд загальною кількістю 150 учасників.

Командну першість виграли юнаки і дівчата Одеської спецшколи-інтернату для слабозуячих дітей, на друге місце вийшла збірна команда глухих і слабозуячих Донецької області, на третє — колектив спецшколи-інтернату для глухих дітей з Чернівців. Не набагато від призерів відстали команди Київської спецшколи-інтернату № 18 і Дніпропетровської спецшколи-інтернату для глухих.

Результати переможців в окремих видах програми радують. Серед юнаків у бігові на 100 метрів та в стрибках у висоту показники на рівні другого розряду для дорослих, а в переважній більшості всіх інших видів програми — на рівні третього розряду. Про якісне зрушення говорять і те, що абсолютна більшість переможців у кожному виді програми вкладає у третій розряд для дорослих, що переконливо свідчить про поліпшення підготовки молодих спортсменів на місцях. Втішає й те, що серед призерів дівчата 14—16 років: Ганна Волошина з Північної Вінницької області у бігові на 400 метрів показала час 1 хв. 04,6 сек., а в бі-

РОЗДУМИ ПІСЛЯ ФІНІШУ

гові на 800 метрів — 2 хв. 34,7 сек., Домна Ніколаєвич з Чернівців показала теж відмінні результати на цих дистанціях, киянка Світлана Городок пробігла стометрівку за 13,6 сек., а 200 м — за 28,4 сек. Справжніми бійцями зарекомендували себе й хлопці. Кращими з кращих були Олег Овчаренко з Одеси, вінничанин Віктор Войцехівський, Ігор Пітей з Чернівців.

Найбільшу кількість учасників серед юнаків і дівчат збірало забіги на 100 і 200 м. Найменша кількість учасників була у секторах для штовхання ядра і стрибках у висоту: серед юнаків відповідно 6 і 8 спортсменів, а серед дівчат — 4 і 3. Це зовсім не випадково: в багатьох спецшколах не вистачає спортінвентаря, зокрема, немає набивних м'ячів і поролонових мат для тренувань зі стрибків у висоту. Таке становище справ непокоїть, адже з цих видів легкої атлетики складаються норми всесоюзного фізкультурного комплексу ГПО — основи фізичного виховання підліткового покоління. Ця проблема, як і цілий ряд інших, потребує негайного розв'язання.

Нечуючі спортсмени вже чверть віку гідно представляють нашу країну на світовій арені. Від того, як організовано підготовку спорт-

сменів у спецшколах-інтернатах залежить міжнародний спортивний престиж СРСР, нашої республіки,

кожної області, кожного навчального закладу. Нині у великому спорті вагомо про себе можуть заявити лише ті спортсмени, яких з підліткового віку своєчасно забезпечено планомірною підготовкою. Як показує практика, для досягнення високих результатів у легкій атлетичній необхідна спеціалізована підготовка, яка триває 6—10 років. Значить, учні повинні систематично тренуватися з 9—10 років, тобто, починаючи з 5-го класу. Природно, для підвищення зацікавленості дітей у заняттях з легкої атлетики необхідно широко розгорнути різноманітні внутрішкільні та обласні змагання, товариські зустрічі, якнайчастіше брати участь у районних і міських змаганнях серед чуючих тощо. На жаль, маємо зовсім інше: деякі керівники спецшкіл забороняють дітям в організованому порядку брати участь у республіканських і обласних змаганнях, навіть не дозволяють їм тренуватися у спортсекціях будинків культури УТОГ!

Є думка, що настав час відродити республіканські змагання серед школярів молодших класів з піонерського багатоборства «Дружба». Доцільно також у програму змагань юнаків

і дівчат включити складні технічні види — бар'єрний біг, метання диска, багатоборство.

І хоча не всі спецшколи мають свої спортзали, однак будівництво невеликих плавальних басейнів, хоча б у плані експерименту, одразу б принесло свої позитивні результати. Гостро, втім як і завжди, стоїть питання про забезпечення навчальних закладів тренажерами, створення у школах спеціалізованих спортивних класів. Необхідно організувати дитячо-юнацькі спортивні школи (ДЮСШ) для глухих, або створювати такі групи при існуючих ДЮСШ. Словом, нерозв'язаних проблем вистачає.

Як бачимо, наші нереалізовані можливості і резерви полягають не тільки у низькому рівні навчально-тренувальної роботи на місцях, не тільки у відсутності спеціалізованої, кваліфікованої цілорічної підготовки, про що вже говорилось, але й у тому, що вся постановка спортивно-масової роботи, зокрема розвиток легкої атлетики потребує всебічних і конкретних організаційних зрушень, без яких неможливий подальший прогрес.

**В. МАГРИЛОВ,
А. СИМОНЕНКО,
тренери збірної команди з легкої атлетики, члени президії Укрспортфедерації глухих.**

РЕЗУЛЬТАТИ ПЕРЕМОЖЦІВ РЕСПУБЛІКАНСЬКИХ ЗМАГАНЬ СЕРЕД УЧНІВ СПЕЦШКІЛ-ІНТЕРНАТІВ

ДИВЧАТА:

Біг 100 м	Городок Світлана	— 13,3 сек. (Київ)
	Дашевська Алла	— 13,9 (Харків)
	Ремізова Анжела	— 14,2 (Житомир)
200 м	Городок Світлана	— 28,4 (Київ)
	Музика Ірина	— 28,6 (Одеса)
	Коровай Ірина	— 29,4 (Київ)
400 м	Волошина Ганна	— 1.04,6 (Вінниця)
	Ніколаєвич Домна	— 1.06,0 (Чернівці)
	Музика Ірина	— 1.07,0 (Одеса)
800 м	Волошина Ганна	— 2.34,7 (Вінниця)
	Ніколаєвич Домна	— 2.46,5 (Чернівці)
	Вигонна Любов	— 2.50,6 (Чернівці)
Естафета 4×100 м	Одеська область	— 56,6 сек.
	Чернівецька	— 57,5
	Київська	— 58,7
Стрибки у довжину	Журавель Лілія	— 4 м 70 см (Донецьк)
	Горлова Світлана	— 4 м 51 см (Запоріжжя)
	Комісарова Анжела	— 4 м 50 см (Чернівці)
Стрибки у висоту	Якимович Марія	— 1 м 35 см (Чернівці)
	Комісарова Анжела	— 1 м 35 см (Чернівці)
	Белічкач Олена	— 1 м 25 см (Хмельницький)
Штовхання ядра	Якубенко Валентина	— 9 м 45 см (Донецьк)
	Канева Наталія	— 8 м 77 см (Запоріжжя)
	Баланчук Наталія	— 8 м 75 см (Одеса)
Метання гранати	Баланчук Наталія	— 39 м 70 см (Одеса)
	Дудник Ірина	— 33 м 96 см (Київ)
	Марушак Ганна	— 33 м 46 см (Вінниця)

ЮНАКИ:

Біг на 100 м	Овчаренко Олег	— 11,5 сек. (Одеса)
	Бовканюк Олександр	— 11,5 (Полтава)
	Остащенко Анатолій	— 11,7 (Суми)
200 м	Руссу Валерій	— 24,2 (Чернівці)
	Бовканюк Олександр	— 24,2 (Полтава)
	Остащенко Анатолій	— 24,4 (Суми)
400 м	Сугуров Костянтин	— 54,1 (Дніпропетровськ)
	Сохач Віталій	— 56,8 (Дніпропетровськ)
	Лесик Руслан	— 57,0 (Дніпропетровськ)
800 м	Войцехівський Віктор	— 2.07,5 (Вінниця)
	Носенко Микола	— 2.11,4 (Київ)
	Орешечко Юрій	— 2.11,5 (Дніпропетровськ)
1500 м	Пяскорський Валерій	— 4.29,8 (Донецьк)
	Войцехівський Віктор	— 4.30,8 (Вінниця)
	Орешечко Юрій	— 4.31,5 (Дніпропетровськ)
Естафета 4×100 м	Київська спецшкола-інтернат № 18	— 48,1 сек.
	Дніпропетровська спецшкола-інтернат для глухих	— 48,2
	Одеська спецшкола-інтернат для глухих	— 48,4
Стрибки у довжину	Овчаренко Олег	— 6 м 03 см (Одеса)
	Арнаутов Петро	— 6 м 00 см (Ворошиловград)
	Руссу Валерій	— 5 м 85 см (Чернівці)
Стрибки у висоту	Пітей Ігор	— 180 см (Чернівці)
	Соробей Володимир	— 170 см (Чернівці)
	Табак Зіновій	— 160 см (Івано-Франківськ)
Штовхання ядра	Стариков Юрій	— 11 м 79 см (Донецьк)
	Мельничук Ярослав	— 11 м 51 см (Івано-Франківськ)
	Руссу Валерій	— 11 м 22 см (Чернівці)
Метання гранати	Носенко Микола	— 53 м 38 см (Київ)
	Коваль Петро	— 53 м 04 см (Вінниця)
	Лізень Володимир	— 49 м 42 см (Івано-Франківськ)

Редактор П. БУЛАТОВ